

[Poul Sørensen.]

noget ønske om at fortsætte en debat om valg, for min forudsætning derfor forelå ikke mere. Nu står den højtærede statsminister her i dag og pådutter mig, at det er mig, der har begyndt en diskussion om valg her i disse uger, og det ville dog være rart her, fordi den højtærede statsminister tager os alle til sig som den, der er alfaderlig og skal skærme og vejlede os — det er vi ikke særlig tilfredse medovre hos os, men det er altså den form, statsministeren anvender — at få at vide hvor, og derfor beder jeg, for det man pådutter og siger om én, må da i hvert fald være rigtigt, altså statsministeren venligst meddele mig, hvor disse udtalelser er faldet. De er urigtige, og så skulle den højtærede statsminister finde sig for god til at fremføre dem. (*Statsministeren* [Krag]: Jeg tror, det ærede medlem har misforstået mig!). Nå, men så får vi måske forklaringen, når statsministeren svarer.

I samme forbindelse er der en ting, jeg også gerne vil bede statsministeren redegøre for. Statsministeren var så venlig at henvende sig til mig under mødet her i dag og meddele, at sagerne skulle behandles i et udvalg kl. 10 i morgen. Jeg fik også meddelelse om, at det skulle gå hurtigt, og det har vi fået at vide hele dagen igennem. Vil den højtærede statsminister ikke være så venlig at gøre et par bemærkninger om, hvorvidt han mener, at man kan anmode os om inden for — jeg taler slet ikke om i morgen, for det er jo umuligt — men inden for ganske kort tid at færdiggøre det foreliggende kompleks? Den arbejdsgang, som den højtærede statsminister åbenbart har fået accepteret af tingets højtærede formand, går ud på, at vi i morgen skal behandle et sæt af landbrugslove, som indebærer, at der skal lægges en retningslinje for landbruget i denne vanskelige tid for et stykke tid fremover, efter at fællesmarkedet er brudt sammen. Disse ting skal behandles, regeringen skal svare på spørgsmål her i salen, samtidig med at den anmoder os om at sidde i et udvalg et andet sted og behandle helt andre forslag. Jeg vil gerne føje det tillægsspørgsmål til alt det, der er sagt til den højtærede statsminister: mener statsministeren, at det er rimeligt, at vi skal sidde et andet sted og arbejde, mens debatten om så vidtgående

og økonomisk vidtrækkende forslag finder sted? Er det ikke rimeligt, at lederne af partierne er til stede her i salen, således at vi kan blive orienteret om, hvilke modbemærkninger den høje regering har at gøre til vore bemærkninger? For den tanke, som enkelte her i salen har om, at vi skulle være færdige i morgen, kan statsministeren da ikke — det vil jeg gerne spørge om — forbinde med, at vi skal behandle landbrugslove af denne vidtrækkende karakter?

Ja, det er lidt sent at stille spørgsmålet, men jeg har ikke kunnet komme til før. Desværre må man vel så se i øjnene, at det kan afstedkomme nogle tillægsspørgsmål efter statsministerens tale, men det melder der sig måske også andre til.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg skal gøre nogle få bemærkninger til, hvad de ærede medlemmer hr. Henry Christensen og hr. Poul Møller har sagt om finanspolitikken og om forslaget om bunden opsparing.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen spurgte, hvorfor opsparingen var anlagt således, at den gav netop det beløb, der var tale om. Det kan jeg simpelt hen besvare dermed, at det var det beløb, vi havde brug for at inddrage. Det ærede medlem mente, at hvis vi nu enedes om, at udgifterne skulle nedsættes med 200 mill. kr., så måtte man forhandle derom, og han gjorde i denne forbindelse den bemærkning, at hvis han eller hans parti fik overladt finansministeriet i en uges tid, skulle de nok finde ud af det. Idet jeg erindrer min diskussion med det ærede medlem hr. Foged forleden, frygter jeg lidt for, at det, det ærede medlem og hans parti ville finde ud af, var, at der lå en hel del udgiftsforlag, som det måske var fornuftigt at gennemføre; de ville nemlig se, at vi har gået sagerne særdeles tæt igennem. Men jeg forstår altså, at vi ikke hverken af den ærede ordfører for venstre eller den ærede ordfører for de konservative kan få noget at vide om, hvor det er, man vil sætte ind med besparelserne. Man bliver altså ved med denne generelle tale om besparelser og har stadig væk intet konkret at sige. Man har givet forskellige undskyldninger derfor. Jeg synes nu, at man har lov til i nogen måde at betegne disse undskyldninger som søforklaringer.

Til det ærede medlem hr. Poul Møller må